

לכל. אותו שיושב בעצב, משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם מאותו הענש שנגזר עליו, והרי נאמר סלו - הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערכות, שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי החיות בי"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום השם הזה נכלל. ועלזו לפניו - משום שלא צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

רבי אלעזר אמר, פסוק זה כף צריך לומר: סלו לרוכב על ערכות. מה זה בערכות? ביה שמו, ביה הוא היה צריך להיות! מה זה שמו? אלא פסוק זה על נסתר כל הנסתרים, עתיק כל העתיקים נאמר, אותו שלא התגלה ולא נודע כלל שהוא רוכב בערכות. ואם תאמר שהוא בא ורוכב בו, אם כן, אף על גב שהוא נסתר, במקום הזה עומד להתגלות.

א"ל סלו לרוכב בערכות, זהו עתיק של כל העתיקים, נסתר כל הנסתרים, שלא ידוע. ובמה הוא רוכב? בערכות, בי"ה, שהוא סוד קדמון שיצא לפניו (ממנו), וזהו שמו. מאותו נסתר שלא ידוע שמו הוא י"ה. לא שהוא הוא, אלא הוא הוא, בשביל שאותה פרכת שנופרסה ויצאה מלפניו. אבל הפרכת הזו היא שמו, וזהו מרפכתו, ולא נודע כלל.

וזהו שמו הגדול, משום שיש שמו שאינו כל כף גדול כמו זה אף על גב שיש בו תוספת אותיות. זהו השם הגדול, ולכן בשם הזה אנו מוציאים אמן, שהוא ממנו. בזה הולך אמן בכל הזמן, ובשם אחר לא כן.

אמן יהא שמייה רבא מברך, שפאשר השם הזה מתתקן - הכל

דאיהו שלטא, אפיק לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו לההוא דרוכב בערכות, דאיהו חדה וחדדי כלא, רקיעא על גבי חיותא בי"ה שמו ודאי, דהא בההוא אתר שמא דא אתכליל. ועלזו לפניו, בגין דלא אצטריך לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

רבי אלעזר אמר, האי קרא, הכי אצטריך למימר, סלו לרוכב על ערכות, מאי בערכות. ביה שמו, ביה הוא מיבעי ליה, מאי שמו. אלא האי קרא, על סתימא דכל סתימין, עתיקא דכל עתיקין אתמר. ההוא דלא אתגליא, ולא אתידע כלל, דאיהו רוכב בערכות. ואי תימא, דאיהו אתיא ורכיב ביה, אי הכי, אף על גב דסתים הוא באתר דא קיימא לאתגליא.

א"ל סלו לרוכב בערכות, דא איהו עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, דלא ידיע. ובמה איהו רוכב, בערכות, בי"ה, דאיהו רזא קדמאה דנפיק קמיה (ר"א מניה) ודא איהו שמייה, מההוא סתימא, דלא ידיע, שמא (ויקרא כ"ט) דיליה הוא י"ה. לאו דאיהו הוא, אלא איהו הוא, בגין דההוא פרוכתא דאתפרסא ונפיק מקמיה. אבל האי פרוכתא איהו שמו, ודא איהו רתיקא דיליה, ולא אתידע כלל.

ודא איהו שמו הגדול, בגין דאית שמייה דלאו איהו כל כף גדול, כהאי אף על גב דאית ביה תוספת אתוון. דא איהו שמא רבא, ועל דא כהאי שמא, אגן מפיקין אמן, דאיהו מניה. כהאי אזלא אמן בכל זמנא, ובשמא אחרא לאו הכי.

אמן יהא שמייה רבא מברך, דכד האי שמא אתתקן, כלא איהו בשלימו,